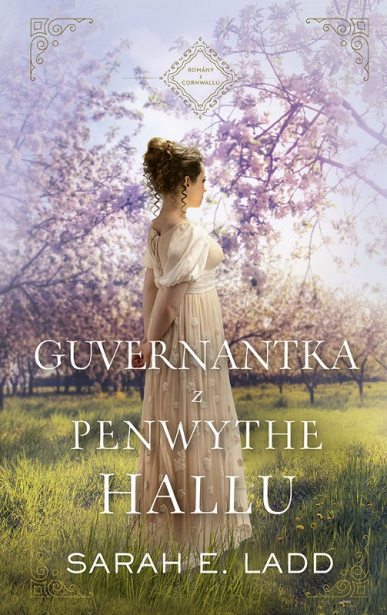

ROMÁNY
Z
CORNWALLU

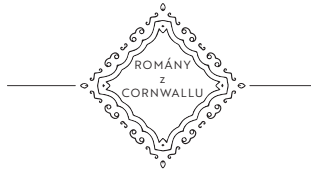

GUVERNANTKA
z
PENWYTHE
HALLU

SARAH E. LADD

GUVERNANTKA
Z
PENWYTHE
HALLU

SARAH E. LADD

SARAH E. LADD

The Governess of Penwythe Hall

Copyright © 2019 by Sarah Ladd

All rights reserved.

Translation © 2024 by Marta Gergelyová

Cover design by Studiogearbox.com

Original package design © 2019 Thomas Nelson

Cover photos by Michael Habberman / Shutterstock

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi
či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Z anglického originálu The Governess of Penwythe Hall
(Thomas Nelson, Nashville, Tennessee 2019)

preložila Marta Gergelyová.

Zodpovedná redaktorka Hana Brunovská

Obálku pre slovenské vydanie upravil Juraj Šramko.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2024
ako svoju 2 249. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie

Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

ISBN 978-80-551-9517-9

Tento román venujem L. E. G. –
spomínam s láskou.

Prológ

Zima 1808

Cornwall, juhozápadné Anglicko

Ostrý poryv cornwallského vetra sa prihnal z nepokojnej oblohy a Cordelii Greythornovej rozfúkal cestovný plášť čiernej sňa uhoľ. Načiahla sa za kapucňou, aby si ju pridržala na hlave, ale pri tom pohybe sa jej vyšmykla ťažká taška a spadla na zem pokrytú snehom.

Cordelia, teda Delia, sa na ňu pozrela, oči plné slz. Ostré pálenie v pľúcach jej pripomenulo, že má dýchať.

Až na kufor, ktorý už naložili do kočiara, celé jej imanie, každá jedna vec, ktorá jej ostala v jej scvrknutom, bezútešnom svete, je v tej vydratej plátennej taške. Zbalila si ju raz, a potom znova, akoby do nej kládla poklad. Teraz leží premočená na nerovnej kamennej dlažbe, na jej drevenú rúčku padajú páperové snehové vločky. V svetle briezdenia pôsobia temer modro.

Sneh, čo napadne len zriedkakedy, čoskoro zmizne a potom sa od mora priženie teplý vietor a roztopí zvyšky ľadu pokrývajúce túto drsnú krajinu. Aké čudné, že počasie je v toto posledné ráno, čo je tu, také zlé. Akoby sa ju pokúšali odohnať ešte aj tamojšie vresoviská!

V oku pocítila čerstvú slzu. Keď sa zohla, že si zdvihne spadnutú tašku, zjavil sa pri nej kočiš, cípy zimníka sa mu v prudkom vetre silno trepotali, neupravené sivé vlasy mu divo lietali sem a tam. „Smiem?“ spýtal sa jej.

Delia sa zvrtila, aby mu v tom zabránila. „Vďaka, ale nie.“ Potom schmatla premočenú tašku a pritisla si ju k telu. „Nechám si ju pri sebe.“

Kočiš sa vrátil ku kočiaru a sadol si na svoje miesto.

Delia dobre vedela, že by sa mala rovnako ako on snažiť čo najrýchlejšie vydať na cestu, zanechať za sebou Greythorne House, veď jej život medzi týmito prastarými múrmi umrel spolu s jej manželom, už ju tu nič nedrží. Napriek tomu sa jej len ťažko odchádzalo, jej krehké srdce odmietalo rozlúčiť sa so všetkým.

Posledný raz sa obzrela na ozdobné priečelie domu. Už celé stáročia stojí na útese obrátenom na Lamanšský prieplav, hrdo, majestátne, a nepochybne tam bude stáť ešte veľmi, veľmi dlho. Keď sem prišla pred viac než tromi rokmi, skvostný pohľad na stavbu z kameňa a železa ju priam uchvátil. Teraz však dom pôsobí kruto, tmavý ani čierna noc, drsný sfa vresoviská za ním.

A vtedy si kútikom oka všimla, že sa pri vchode niečo pohlo. Keď sa obrátila, zbadala svoju svokru Adu Greythornovú, ako stojí pred dverami, vzpriamená, úzka brada vysunutá dohora. Na chudých pleciach nemala ani plášť, ani štólu. Stála tam ani socha, vydaná na milosť a nemilosť prírodným živlom, od hlavy po päty odetá do smútočných šiat z lesklej čiernej látky. Ich jemný lem s cípmi spočíval na mokrých dlažbových kameňoch. Ešte aj takto z diaľky bolo vidieť, že z jej ľadových očí srší nenávisť.

Len pred pár týždňami Deliu jej krutý, surový výraz

vydesil. Teraz je však taká ochromená, že jej je to jedno. Pretrpela nenávistné klebety, očierňovanie. Už sa jej teda nemôže nič stať.

Obrátila sa, aby prešla ku kočiariu, ale jej kroky zastavili jedovaté slová. „Zrejme si myslíš, že si vyhrala.“

Delia sa obzrela a povedala: „Nie, Ada, nevyhrala som. Vlastne sa ani nedá vyhrať.“

Ada a Delia sa zahľadeli jedna druhej do očí; v ich bledých, prázdnych hĺbkach výzva. Šlachovitá Ada podišla dva kroky k Delii a stíšila hlas. „Ešte posledný raz ti dovoľím, aby si učinila pokánie za zradu a povedala mi, kde *to* je. V mene pamiatky tvojho manžela.“

Delia zdvihla obočie, nemala chuť sváriť sa. „Nemám poňatia, o čom hovoríte.“

Potom sa pohla ku kočiariu. O chvíľu však začula na chodníku za sebou kroky, a kým sa spamätala, do paže sa jej zaťali nechty, ich ostrie cítila aj cez plášť.

Od bolesti ňou trhlo, potom sa zvrtila a pozrela na matku svojho zosnulého manžela.

Ade sa roztriasla sánka pri každom slove, čo vzápätí sykla, oči zúžené. „Nemysli si, že ti prepáčime, lebo odchádzaš, že ti *ja* prepáčim, čo si vykonala. Môj Robert mi povedal, ako to naozaj bolo, než naposledy vydýchol, a my sme ťa nedokázali nikde nájsť. Dostihnem ťa, to je isté rovnako, ako že po dni príde noc. Pamätaj na moje slová – jedného dňa za svoje skutky zaplatíš. Ak máš v sebe čo len kúsok súdnosti, nikdy sa už do Cornwallu nevrátiš. Greythornovcov si zradila a to ti nik z nás neodpustí.“

Delia cítila, ako jej po tých slovách na čelo vystúpil pot. Silno preglgla. Bola by sa bránila, ak by sa dalo, ale keď predtým dlho-predlho protestovala a snažila sa to vysvetliť, nič nedosiahla. Vytrhla si teda pažu a pokračovala ku kočiariu.

„Preklínam ťa, Cordelia Greythornová!“ Slová, čo Ada vychrčila, sa na Deliu zosypali ako besný zver, keď skáče na korisť. „Nebudeš mať chvíľu pokoja, neprežiješ jeden šťastný deň za to, čo si vykonala!“

Ako Delia urobila ďalší krok, po líci jej stiekla slza. Kočičovu ponuku, že jej pomôže nasadnúť, odmietla. Keď už sedela v kočiari, pribuchla dvere a svoju tašku pritisla o prešívane čalúnené sedadlo.

Tie hrozné obvinenia počúvala tak často, že im bezmála začala veriť. Napriek tomu bude pravda – tá príšerná, neprijemná pravda – vždy na jej strane, aj keď jej nebude veriť nik len ona.

Ako sa koč s hrkotom pohol, silno privrela oči.

Neobzrie sa. Chce si pamätať, ako ten dom vyzeral kedysi, nie to, ako vyzerá teraz – hrozivo, odpudzujúco.

Uronila ďalšiu slzu.

Kiežby sa to bolo skončilo inak! Lenže mŕtvi spochiňovali v zemi a jej srdce, roztrieštené na márne kúsky, by už viac neunieslo.

1

Easten Park, Yorkshire 1811

Smrť. Akoby Deliu prenasledovala, akoby ovplyvňovala ľudí okolo nej.

Za tie kratučké tri roky, čo prišla na Easten Park ako guvernantka, smrť, ten nezvaný hosť, tam zavítala príliš často. Len pár mesiacov po jej príchode na panstvo zomrela matka detí a teraz ich otec Randall Twetthewey bojuje o život presne tu, na tom istom mieste.

Za nezatahnutým oblokom sa blysko a strieborný svit blesku nakrátko osvetlil Sophy, Deliiinu najmladšiu zverenkyňu, podriemkavajúcu vedľa nej s hlávkou v jej lone. Keď vzápätí zaburácal hrom, Delia zadržala dych.

Dievčatko sa pomrvilo, ale neprebudilo sa. A tak Delia pomaly vydýchla. Konečne sa na chvíľku zdá, že maličká našla pokoj.

Delia šibla očami na hodiny na rímse kozuba. Nie sú ani štyri.

Bola to veru dlhá noc, plná desivého strachu z neistoty. Aj keď sa z minút stávali mučivé hodiny, napokon sa predsa len ohlásilo vyčerpanie a prinieslo úľavu od obáv. Staršie dievčatká Julia a Hannah spali na dивáne, Johnny sa chúlil na koberci vedľa dohasínajúce-

ho ohňa. Len najstarší chlapec Liam mal dovolené ostať pri svojom otcovi.

Dvere na detskej izbičke sa s vrzgotom otvorili a v nich sa zjavila slúžka, čo sa stará o deti. Štíhla žena mávala vlasy zvyčajne upravené, ale teraz jej viseli v gaštanových prameňoch okolo uzuckej tváre, blikotavé svetlo sviece jej ožarovalo tmavé kruhy pod očami.

„Čo je nové?“ šepala Delia, keď slúžka Agnes nenáhlivo vošla dnu a s napätou tvárou si kľakla vedľa nej.

„Nevyzerá to dobre, vôbec to nevyzerá dobre. Pán Twethewey umiera. Tak aspoň vravia tí dolu. Jeho kôň sa vyplašil a spadol, keď preskakoval živý plot z černíc vo východnom lese. Zviera dopadlo rovno na pána Twetheweya. A keďže bolo ťažké, pánovi rebrá prederavili pľúca. Môže trocha dýchať a rozprávať šeptom, ale nedokáže sa hýbať. Cíti sa čoraz horšie. Je s ním lekár, ale vraj nič nezmôže.“

Delii sa nečakane nahrnuli slzy do očí a zastreli jej zrak. Z tváre si odhrnula Sophine vlásky a šepala: „Úbohé deti.“

Agnes sa vystrela a oprášila si sukňu. „Práve kvôli nim som prišla. Pán Twethewey vás chce vidieť. A aj pána Simona.“

Delia zvrástila čelo. „Prečo ma chce vidieť?“

„Asi sa chce zhovárať o deťoch a o tom, čo bude po...“ Keď Agnes nedopovedala, Delii stuhla krv v žilách.

Znova nastalo ticho, v miestnosti sa vznášala zlá predtucha.

Agnes jemne štychla Deliu do paže. „Tak už choďte. Pri deťoch ostanem ja. Pán Steerhead vás čaká v izbe pána Twetheweya. Tu je moja svieca, berte.“

Delia zložila Sophy zo svojho lona, pomaly, pokojne, aby ju nezobudila, a uchopila sviecu.

Keď vyšla z detskej izbičky a pustila sa po známej chodbe, cítila, že vzduch je sviežejší. Stále sa jej však triasli nohy, čo toľko sedela. Svetlo sviece vrhalo dlhé, šikmé tieň na steny s maľovkou aj na vzorované koberce. Za denného svetla sa chodba zdala široká a svetlá, lenže teraz, v skorých ranných hodinách, keď sa cez vysoké obloky zvonku dnu vlievalo svetlo bleskov a v prítmí číhala smrť, pôsobila tmavo, neprívetivo.

Ako sa blížila k hlavnému schodisku, prešla vedľa svojej izby a zišla po drevených schodoch. Tie hlasno zavrzgali do ticha. Keď sa dostala na podestu prvého poschodia, zaváhala. Z poodchýlených dvier naľavo sa ozývali pridusené hlasy a presvitala strašidelná žiara. Keď ju naposledy privolali k posteli umierajúceho, prišla neskoro, už sa nedalo rozlúčiť. Stane sa to aj teraz?

Napokon si dodala odvahy a podišla k pánovej izbe, celá zadýchaná.

Keď prekročila prah, vzduch sa jej zdal redší. Priložila si ruku k nosu, ale ovládla sa a nepokrčila ním, hoci pocítila hnilobný zápach. Oheň na rošte kozuba horel prudko, plamene plápolali dovysoka, praskali, obloky východného priečelia zakrývali ťažké zamotivé závesy, väznili dnu teplo, vôňu dymu zo spáleného dreva i pach potu. Spoza nebies posteľ sa ozýval čudný, chrapľavý zvuk, pripomínajúci neľudské stony nočnej mory.

V izbe chorého bolo rušno. Farár, lekár i právny zástupca pána Twetheweya stáli okolo jeho posteľe so sklonenými hlavami a tlmene sa zhovárali.

Delia prešla ďalej a pozrela sa doľava. Štrnásťročný Liam a jeho súkromný učiteľ pán Hugh Simon sedeli na prešívanej čalúnenej lavici oproti nim, v šere. Chlapec

mal poklesnuté plecia, sedel bez pohybu s lakťami na kolenách, uprene sa díval na koberec.

Pán Simon, jediný človek na Easten Parku, ktorý bol Delii spoločensky roveň a ktorého sa odvážila nazývať priateľom, si všimol jej príchod ako prvý. Sklonil bradu a vstal.

Keď k nej vzápätí podišiel, vo svetle sviece mu tmavé oči priam žiarili, obočie zvráštené tak, ako bola uňho zvyknutá.

Delia si často myslela, že pána Simona pozná tak dobre, až mu z výrazu tváre dokáže čítať myšlienky. Azda to spôsobila skorá ranná hodina alebo tá zúfalá situácia, ale teraz jeho zaťatá sánka nič neprezradila. Prameň tmavých vlasov mu padol do čela, na ostro rezanej brade mu rašilo strnisko. A to sa veru nestáva.

Delia sa už nemohla dočkať, čo jej povie, a tak položila sviecu na neďaleký stôl a naklonila sa k nemu, prepletúc si pred sebou prsty, plná očakávania, nedočkavá. „Ako to znáša Liam?“ spýtala sa.

„Nepohol sa celé hodiny.“ Pán Simon vrhol letný pohľad dozadu na Liama, potom si na širokej hrudi prekrižil ruky. „Neje, nepreriekne ani slova. Len tam sedí a sedí.“

„Možno by sme mali trvať na tom, aby šiel do svojej izby a oddýchol si.“

Pán Simon pokrčil plecami. „Nie je dieťa. Domnieva sa, že tu musí ostať. Nemám právo kázať mu, aby sa vzdialil.“

Delia sa už-už chcela ohradiť, lenže – ako? Veď toto je možno posledný deň, čo chlapec prežije so svojim otcom. Keď sa naňho znova pozrela, zaplavil ju mate-rinský cit, stislo ju pri srdci. A zľakla sa toho, čo prinesie úsvit.

Hlúčik mužov pri posteli sa roztrúsil a postarší pán

Steerhead, právny zástupca pána Twetheweya a jeho priateľ, podišiel k nim. Keď už bol blízko a svetlo sviece mu ožiarilo tvár, Delia vypleštila oči, ústa dokorán.

Edwina Steerheada sa nedalo prehliadnuť – pôsobil prísne, dodržiaval disciplínu. V tej chvíli však boli jeho rednúce vlasy strapaté, neupravené. Nemal na sebe kabát, vlhké ľanové rukávy mal vyhrnuté až po lakte. Na poklesnutej sánke mu bolo badať strnisko, jeho zvyčajne ružolícá tvár bola temer taká bledá ako jeho vyšívaná vesta z krémového hodvábu.

„Pripravte sa, pani Greythornová,“ šepol a naklonil sa k nej bližšie, jeho oceľovosivé oči podliate krvou, jeho páchnuci dych na jej tvári. „Už tu dlho nebude. Je slabý, ako čoskoro zistíte, chcel však hovoriť naraz s vami a s pánom Simonom o deťoch. Zmenil totiž závet a ustanovil nového poručníka. Namiesto sestry pani Twetheweyovej v Londýne deti pôjdu k Jacovi, k bratovi pána Twetheweya v Cornwalle. No, je to náhle rozhodnutie. A nečakané. Myslel má však v poriadku, o tom niet najmenších pochyb, a trvá na tom.“

Ako Liam zdvihol hlavu, uvedomujúc si slová pána Steerheada, Delii sa rozbúchalo srdce. Tak urputne chcela chlapca ochrániť! „Azda by to Liam nemal počúvať, aspoň zatiaľ nie. Určite jestvujú –“

„Liam, teda mladý William, bude čo nevidieť hlavou tejto rodiny,“ ohradil sa pán Steerhead, neoblomne sa dívajúc na Deliu. „Zamlčovanie pravdy nikomu nepomôže.“

Delia stisla pery a odtrhla zrak od chlapcovej bledej tváre.

„Ako som povedal, pán Twethewey trvá na tom, že obaja odídete s deťmi do Cornwallu. Želá si, aby ste ostali ich súkromnými učiteľmi, a podľa toho aj upravil finančné zdroje na tento účel.“ Keď pán Steerhead

dohovoril, odstúpil, čím uvoľnil priechod k posteli s nebesami.

Delia si uvedomila, že zadržovala dych, až kým na šiji nepocítila kropaje potu a nezatmilo sa jej pred očami. Váhavo podišla k posteli a pozbierala odvahu pozrieť sa na tvár pána Twetheweya. Len včera ráno ho stretla, keď sa pripravoval von, že si zapoľuje. Jeho oči farby zafíru boli plné života, jeho okrúhla tvár rumená, rozjasnená. Podľa jeho výrazu sa dalo súdiť, že je ako zvyčajne veselý, bodrý. Teraz jeho oči pôsobili vpadnuto, vlasy čierne sťa havran mal od potu prilepené na sinavom čele.

Keď mu pri každom namáhavom nádychu a výdychu trhlo hruďou, Delia sa zdesila, do očí sa jej nahrnuli slzy.

Pán Steerhead sa pretlačil popri nich a položil si ruku na predlaktie pána Twetheweya. „Prišla guvernanka,“ riekol, „a súkromný učiteľ.“

Pán Twethewey hneď otvoril oči, ktoré sa mu pri pohľade na Deliu rozšírili. „Deti,“ zalapal po dychu. „Keď sa pominiem, deti pôjdu do Cornwallu na panstvo Penwythe Hall. Nebudú tam nikoho poznať. Potrebujú vás. Neopustite ich.“

Potrebujú vás.

Tie slová ju priam udreli a zúfalstvo v jeho hlase ju vystrašilo. Pozrela na pána Simona. Jeho tvár, na ktorej nedal nič znať, ostala nezmenená. Delia preglgla a znova sa zadívala na umierajúceho.

Pán Twethewey zalapal po dychu, zhlboka sa nadýchol a vzal jej ruku do svojej vlhkej, lepkavej dlane. Akoby sa mu náhle vrátila sila. „Musíte ísť s nimi, musíte ich chrániť. Sľúbte mi to!“

Pri tom dotyku vyskočila. S každým nádychom jej stískal ruku čoraz viac. V hrdle pocítila sucho, ale napriek

tomu zo seba dostala: „Samozrejme, pán Twethewey. Samozrejme.“

Pán Twethewey otvoril ústa, aby pokračoval, ale namiesto slov sa rozkašľal a začal dychčať. Keď jej pustil ruku, vyšli z neho príšerné zvuky, aké vydáva človek, ktorý sa dusí a lapá po dychu. Vtedy ju niekto rázne chytil za vnútornú stranu lakťa a mykol dozadu. Popri nej prebehol lekár, odtlačiac ju k pánu Simonovi.

Muži za ňou si niečo šepkali, Liam po jej ľavici vykrikol. Spálňa odrazu ožila. Prítomní začali pobeť sem a tam, ale Delia všetko vnímala spomalene. Ešte aj vtedy, keď ju pán Simon odvádza z izby von, nedokázala odtrhnúť zrak od tej scény – od muža zápasiaceho o život so zranením, ktoré mu ho chcelo stoj čo stoj vziať.

2

Penwythe Hall, Cornwall

Richard Colliver stisol ružový puk jablone medzi hrubými prstami a odtrhol ho z dlhého konára. Priložil si ho k tučnému nosu, hlasno si privoňal, potom kvietok pustil na zem. „Dať sa na niečo také je riskantné, Twethewey. Nevieťm veru, ako sa k tomu postaviť.“

Jac Twethewey si pomaly založil ruky v bok a zažmúril hore na jasné popoludňajšie slnko, čo sa predieralo cez rozochvené lístie. Okolité jablone, ktoré práve začínali kvitnúť, sa v aprílovom teple roztancovali, nevedeli, aký vážny rozhovor muži vedú pod ich mohutnými korunami. „Keď pominie hrozba mrazu, bude dobre.“

„Večný optimista, pravda?“ Colliver rázne pokrútil sivou hlavou a pokračoval v chôdzi po tienistej cestičke medzi stromami, pri každom kroku sa celou váhou podopierajúc o bohato vyrezávanú paličku. „Jablká... Viete, sú... nepredvídateľné. Stačí jedna silná búrka či nejaká pliaga a celá úroda vyjde navniivoč. A pokiaľ ide o peniaze, potrvá celé roky, než sa z toho človek spaťmätá.“

„Tak je to však s každou plodinou.“ Jac prispôsobil krok pomalej chôdzi starého pána. „Ba čo viac, tento

sad je tu celé roky, založili ho dávno pred strýkovou smrťou. Je zanedbaný, to je isté, ale má dobré základy. Keď sa oň budeme náležite starať a venovať mu pozornosť, nie je dôvod, prečo by sa mu nedarilo.“

„A smiem sa spýtať, čo sa stane, ak váš hlavný plán zlyhá? Čo bude potom s Penwythe Hallom?“ Zdalo sa, že Colliver chce stoj čo stoj nájsť v Jacovom pláne slabinu. „Povráva sa, že ste na poliach prestali pestovať obilie a zmenili ich na sady. Podľa mňa je riskantné vložiť toľko úsilia do jediného zdroja príjmu.“

Jac sa dotkol puku na blízkej vetvičke a postál, aby si prezrel zložené okvetné lístky. Kvietok však neodtrhol. Snažil sa neznervózniť, no aj tak cítil napätie v svaloch na pleciah.

„Vždy som vedel, že ste impulzívny.“ Colliverov chrapľavý hlas znel nepríjemne a ostro v porovnaní s vtáčím spevom ozývajúcim sa z údolia. „Všimol som si to, už keď ste boli chlapec. S bratom ste často bláznivo cválali po vresoviskách na tých vašich malých poníkoch. Nech je, ako chce, no nikdy by som si o vás nepomyslel, že by ste holdovali hazardu a boli ochotný riskovať vlastné živobytie a živobytie druhých.“

Jac sa ovládol a neprotirečil, aj keď ho svrbel jazyk.

Premeniť obilné polia na sady bolo dôležité rozhodnutie. Pravda, neúspech zruinuje nielen jeho, ale aj podnájomníkov a všetkých, ktorých živobytie závisí od penwythehallských pozemkov. Zjavne je to riskantné. Napriek tomu chce, aby Colliver pochopil, akú má stratégiu, a aby ho podporil.

Prebehol si prstami po hustých kučeravých vlasoch a odhrnul si ich nabok. „Zmena bola nevyhnutná. Tá zem bola vyčerpaná. Okrem toho máme aj iné zdroje. Tento sad je v štádiu zrelosti, takže bude rodiť. A ďalšie tiež, keď príde ich čas.“

„Keď príde ich čas...?“ Colliver vyprskol, nesúhlasne zdvihnúc husté obočie. „A to bude kedy?“

Jac zaváhal, vedel, že to bude dlho. „Potrvá najmenej tri roky, než zarodí najmladší sad, a päť rokov, než stromy vyrastú a budú rodiť pravidelne. Ale nezabúdajte, že na panstve Penwythe Hall je niekoľko ďalších sadov v rôznych vekových štádiách.“

Colliver ťukol paličkou o neďaleký peň. „A čo ten lis na cider? Minule som sa zastavil v hostinci *U harfy a lutny*. Vaše riskantné kroky tam rozoberali všetci farmári.“

Jac nebol zvyknutý, že by mal svoje činy zdôvodňovať, ale ak chce, aby Colliver pochopil jeho víziu a podľa toho aj zainvestoval, je zásadné, aby do toho videl. A tak sa mu znova prispôbil krokom, keď schádzal pred ním po trávnom chodníku medzi radmi stromov. „Stodolu na obilie na severnej lúke hodlám prerobiť na ciderovňu. V nasledujúcich týždňoch privezú drvič z granitu a tiež lis, ktorý momentálne vyrábajú v Devone.“

Colliver ťľoskol jazykom. „To sa mi vidí pridrahé.“

„Nie je to lacné, ale určite sa vyplatí do toho investovať.“

„Čože? Vyplatí sa do toho investovať?“ Colliver odrazu postál. Z Janového kabáta si vytiahol vreckovku, zdvihol klobúk z bobra a zotrel si kropaje potu, čo mu posiali vráskavé čelo. Keď sa obrátil k Jacovi, na tvári mu už nebolo badať sarkazmus. Stisol pery, potom prehovoril.

„Zvážil som vašu ponuku spojiť sa s vami finančne v tomto podnikaní. Ste čestný a charakterný, o tom nemám najmenších pochyb. Takže k vám budem úprimný. Kadečo sa povára, Twethewey. Ja však nedám na plané reči úzkoprsých chlapov, aj keď ich

nemôžem celkom ignorovať. Dupočul som sa, že Penwythe Hall je v zúfalej finančnej situácii a je to čoraz horšie.“

Jac sa ešte viac rozkročil. Tie reči sa začali šíriť ešte pred strýkovou smrťou, no a teraz, po piatich rokoch, si môže len domyslieť, čo sa asi Colliver dupočul. A tak dobre vážil slová. „Nepopieram, že ani my sme to nemali ľahké, ale práve preto treba veci zmeniť. Som k tomu donútený.“

Vetrík, čo voňal po soli a vial od mora severným smerom, postrapatil Colliverovi sivé vlasy a rozkolísal lístie na stopkách. To sa vzápätí vo vánku roztancovalo, rozkrútilo. „Váš strýko bol úžasný človek, stavil by som sa, že určite jeden z najlepších v Cornwalle, ale o budúcnosť sa veľmi nestaral. Preto ma vôbec neprekvapilo, keď zanechal Penwythe Hall vám a nie Randallovi. Lenže tým vám privodil nemalé problémy.“ Nato zdvihol huňaté obočie a premeral si ho. „Koľko máte rokov? Tridsať?“

Jac preglgol. Nepáčilo sa mu, kam sa tento rozhovor uberá. „Tridsaťdva,“ hlesol.

Colliver sa sám pre seba z hĺbky hrdla zasmial. „Stále ste mladý. Dúfajme, že máte pred sebou veľa rokov. Takže sa domnievam, že si môžete dovoliť riskovať a hazardovať.“

Jacovi sa hore šijou šírilo teplo. Myklo mu sánkou, pocítil potrebu brániť sa. Vždy to tak bolo, keď prišlo na túto tému.

„Páčite sa mi, Twethewey. Vždy ste sa mi páčili. Lenže už nemám takú chuť hazardovať, akú som mával, keď som mal toľko rokov čo vy teraz.“

Jacovi sa v hlave prehneli tisíce ostrých odpovedí, ale iba stisol pery. Chcel, aby mu to Colliver schválil. Vlastne nie chcel, ale potreboval.

Colliver si znova nasadil klobúk, napraviač si striešku. „Čo ak budúce leto zmeníte názor, čo ak jablká nedozrejú dostatočne rýchlo a bude slabá úroda? Čo potom? Ako som povedal, znervózňuje ma vaša impulzívna povaha, naháňa mi strach. Nedokážete mať pod kontrolou vývoj vecí o nič viac, ako nedokážete kontrolovať oblaky na oblohe či morský príliv a odliv. A ak váš plán neuspeje, nuž – videl som hromadu dobre mienenných plánov, čo sa napokon nedokončili a spôsobili stratu.“

„Sad a plány na ciderovňu sú dobre premyslené. Nie je to až také riskantné, ako vravíte. My – teda Andrews a ja – sme to prepočítali nespočetne veľakrát. Dokonca sme privolali špecialistu z Devonu. Penwythe Hall mám v krvi. Neurobil by som nič, čo by ho ohrozilo, čo by ohrozilo živobytie tých, čo sú od neho závislí.“

„Nech je, ako chce, môžem reagovať len na to, čo viem a o čom sa presvedčím na vlastné oči. A v tejto chvíli vidím len rady stromov, ktoré nerodia.“ Keď to dopovedal, chvíľu na Jaca uprene hľadel. Napokon pokrútil hlavou a znova sa krátko zachichotal.

Ten povýšenecký smiech zaťal Jacovi do živého. On totiž na ničom z toho nevidí nič na smiech. „Dajte mi pár mesiacov a dokážem vám, že sady budú ziskové.“

Colliver prikývol a naklonil hlavu nabok. „Dokážte, že miestne sady môžu byť ziskové. Len v tom prípade zvážim, či sa k vám pripojím a podporím ich finančne. Pravdaže, za podiel zo zisku.“

Nato si Colliver odtrhol ďalší kvietok, pozorne sa naň zahľadel a hodil ho na zem. Cúvol a premeral si Jaca ponad koreň svojho tlstého nosa. „Príďte dnes na večeru. Viem, že moja rodina by vás rada videla. A priveďte aj svoju tetu. Moja žena sa jej poteší. Vás i váš malý projekt budem so záujmom sledovať.“